

Ἡ μητέρα μου (Γέρων Τανάσε Πετρώνιος, Ἱερομόναχος)

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κρατική & εκκλησ, πρόνοια και οικογενειακά θέματα)

Σ' ὄλη τήν ζωή της ζοῦσε μιά βαθειά πνευματική ζωή. Στίς ἑορτές συμμετεῖχε μέ πολλή εὐλάβεια, ἀκόμη καί στίς μικρότερες. Βέβαια δέν γνώριζε ἀπό βιβλία, εἶχε διάκρισι καί διαίσθησι, δέν ἐγνώριζε ἀπό ἑορταστικούς κύκλους καί ὅμως συμμετεῖχε σ' ὄλες τίς ἑορτές, στίς νηστεῖες καί στά ἐτήσια μνημόσυνα τῆς Ἐκκλησίας μας ἀλανθάστως.

Ἡ ἐλεημοσύνη της ἦτο ἡ βασική της φροντίδα σχεδόν σέ καθημερινή βάσι. Τούς ξένους τούς καλοῦσε ἀπό τόν δρόμο, τούς φιλοξενοῦσε σπίτι μας καί τούς ἀνέπαυε. Ποτέ δέν ἀνεχώρησε ἔστω καί ἕνας πτωχός ἀπό τό σπίτι μας μέ ἀδειανά τά χέρια.

Ὁ πατέρας μου τήν ὠνείδιζε ἐνίοτε, διότι εἶχε σέ μεγάλο βαθμό ἀνοικτά τά χέρια της.

Στά μνημόσυνα τῶν νεκρῶν συμμετεῖχε μέ πολλή εὐλάβεια. Κάθε Σάββατον πρῶί

Έδινε ξεχωριστή έλεημοσύνη για τούς κοιμηθέντες: Μία λεκάνη γάλα ή φαγητό και νερό πού μετέφερε ή ίδια για τούς γείτονες. Κατόπιν άσχολείτο μέ τήν καθαριότητα τών ρούχων για τήν έπομένη ήμέρα και στήν συνέχεια έμαγεύρευε τό φαγητό για τό τραπέζι τής Κυριακής, μετά τήν Θεία Λειτουργία, διότι τήν Κυριακή ούδέποτε έμαγεύρευε.

Όταν κτυπούσε ή καμπάνα του έσπερινοϋ, όλες οι δουλειές για τήν αύριανή ήμέρα είχαν τελειώσει και έτσι άρχισε τήν ήμέρα τής Κυριακής. Τό πρωί τής Κυριακής έφορούσαμε όλοι τά καθαρά μας ρούχα και έσώρουχα και έπηγαίναμε στήν έκκλησία.

Ο πατέρας μας σηκωνόταν πολύ πρωί, άφοϋ έκανε τήν προσευχή του, μετά έδιάβαζε τούς Χαιρετισμούς του Ίησοϋ Χριστοϋ από τό Ώρολόγιο και κατόπιν έδιάβαζε περικοπές από τήν Καινή Διαθήκη. Όταν άναχωρούσαμε για τήν έκκλησία, πρώτα έζητούσαμε συγγνώμη οι μέν από τούς δέ: «Συγχωρέστε», και «ό Θεός νά σε συγχωρέση!» Αυτό συνέβαινε όχι μόνο μεταξύ μας, μέ τούς ανθρώπους του σπιτιοϋ μας, αλλά και μέ τούς γείτονες.

Τίς νηστείες-τίς τρείς ήμέρες τής έβδομάδος Δευτέρα, Τετάρτη και Παρασκευή, καθώς και τίς μεγάλες νηστείες τίς κρατούσε μέ πολλή εύλάβεια και άκρίβεια, καθώς και τά μικρά παιδιά, έστω και νά ήσαν άρρωστα. Η Μεγάλη Τεσσαρακοστή ήτο ένα γεγονός σημαντικό στήν χριστιανική ζωή όλων μας. Είχαμε σκεϋη διατηρημένα μόνο γι' αυτόν τόν καιρό: όπως λεκάνες, πιάτα και κουτάλια. Τό Πάσχα και τά Χριστούγεννα οι γιορτές στά χωριά μας διαρκούσαν πολλές ήμέρες.

Η μητέρα μου ήτο μία άνεπανάληπτη νοικοκυρά. Αυτή έραβε, ύφαινε στον άργαλειό, έπλεκε. Μας έκανε ή ίδια όλα τά ένδύματά μας: Ύποκάμισα, παλτά, γελέκια, ζακέτες, καθώς και βελέντζες και άλλα σκεπάσματα για τά κρεβάτια μας. Έμεγάλωσε όκτώ παιδιά, έξι κορίτσια και δύο άγόρια και μας άνέθρεψε όλα μέ τόν φόβο του Θεοϋ, μέ σεβασμό άπέναντι στους ανθρώπους και μέ τιμή. Δέν λυπόταν νά μας δέρνη κιόλας, όταν χαλούσαμε τήν τάξι του «κοινοβίου» της.

Εύλάβεια, πίστις, έκπλήρωσις τών χριστιανικών μας παραδοσιακών καθηκόντων μας είχαν γίνει φυσική συνήθεια. Έπήγαζαν μέσα από τήν ύπαρξί της. Όμοίως ή άγάπη της για τόν Θεό, ή καλωσύνη, ή μετριοφροσύνη της...

Κάποτε, όταν εύρέθηκα στό καταφύγιο τής πόλεως Μπροστένι, έπήγα μία έπίσκεψη και νά μείνω τό Άγιο Πάσχα στό σπίτι μας, και θυμήθηκα τίς χριστιανικές μας συνήθειες τίς όποιες δέν είδα πάλι από τήν παιδική μου ήλικία. Ημπόρεσα νά συνομιλήσω μαζί της και κατάλαβα τότε πόσο βαθιά ήτο ή χριστιανική της ζωή.

Τήν Μεγάλη Πέμπτη άναχώρησε τό πρωί από τό σπίτι, και όταν επέστρεψε και τήν

ἔρώτησα, ἔμαθα μέ μεγάλη μου ἔκπληξι ὅτι εἶχε πάει σέ μιά ἀσθενῆ γειτόνισσα νά τῆς κάνη ἕνα δῶρο, νά τῆς πλύνη τά πόδια εἰς ἀνάμνησιν τῆς ταπεινώσεως τοῦ Ἰησοῦ μας πρό τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου. «Ὁ Κύριος νά πλύνη τά πόδια τῶν Μαθητῶν Του κι ἐγώ νά μή κάνω τίποτε γι' Αὐτόν; Μοῦ ἀπήντησε. Ἔκαμα κι ἐγώ κάτι παρόμοιο. Ἐπλυνα τά πόδια τῆς Μαρίας τοῦ Γαβριήλ, ἡ ὁποία εἶναι ἄρρωστη στό κρεβάτι καί τῆς ἐφόρεσα ἕνα ζευγάρι κάλτσες ἀπό τίς δικές μας καινούργιες».

Τήν Μεγάλη Παρασκευή ἦτο ὅλη τήν ἡμέρα μέ τά μάτια της δακρυσμένα. «ὅταν σκέπτομαι, μοῦ ἔλεγε, πόσα υπέφερε ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός γιά ἐμάς, μοῦ ἔρχεται νά κλαίω καί νά στενάζω ἀπό πόνο».

Τό Μέγα Σάββατο, ὅταν ἐμεῖς ἐθαυμάζαμε τά τσουρέκια καί τά κουλούρια πού μᾶς παρεσκεύαζε γιά τό Πάσχα, αὐτή μᾶς ἔλεγε: «Τά ἔκαμα τόσο ὠραῖα ὄχι γιά νά τά εὐχαριστηθῆτε τρώγοντάς τα, διότι δέν μοῦ ἔρχεται οὔτε νά ἀγγίξω, ἀλλά τά ἔκανα ἔτσι πρῶτα γιά τήν δόξα τοῦ Κυρίου μας, πού αὔριο ἀνασταίνεται».

Μετάφρασις – Ἐπιμέλεια

Ἰγὸ Ἀδελφῶν Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου

Ἀγίου Ὁρους Ἄθω 2002

Πηγή: agiazoni.gr